

na návrat do přírody byly k snídani i myši. Náš poklad ale už zakrátko zdiročel tak, že jsme se jej mohli dotýkat jen v rukavicích. Nakonec jsme otevřeli dveře voliéry, aby se mohl sám rozhodnout, kdy nás opustí. Uplynuly tři noci a bylo jasno: klec zůstala prázdná a svého kuního kamaráda jsme nikdy víc nespártili. Možná se ale někdy v noci ještě mihne přes náš pozemek, kuny se konečnou dožívají až deseti let.

Jestli jsme naši záchranou akci skutečně prokázali dobrodiní, je sporné. Před hájovnou zpravidla parkují dvě auta. Terénní vůz pro práci v lese a osobní automobil pro soukromé jízdy. Jednoho dne jsem před džípem našel kus gumové hadice. Otevřel jsem kapotu a uviděl to nadělení: kuna odvedla účtyhodnou práci, rozkousala několik kabelů a hadic. Návštěva servisu tak byla nevyhnutelná.

Ale proč to zvíře v motoru tak řádilo, proč kunu občas přepadne tato barbarská vášeň ničit? Kuna jako *taková* mimochodem neexistuje, v Evropě totiž žijí dva druhy tohoto živočicha – kuna lesní a kuna skalní. Kuna lesní je plachá, ráda spává v dutinách stromů a jinak obratně klikkuje větvevní korun. Kuna skalní oproti tomu není tolik vázaná na stromy a cítí se dobře i v jiném prostředí. Mohou to být skály a jeskyně, nebo prostě jenom domy, které pro ni vlastně nejsou ničím jiným než hratyými horami. Tady se kuna skalní vydává hledat kourist a přitom všechno zkoumá svými ostrými zuby. Rozkousané kabely, zničené hadice a rozškrábaná izolace v prostoru pro motor však nesvědčí o zvědavosti, nýbrž o bezmezném vzteku. A vztek tyto malé dravce popadne, jakmile vyruší konkurenci. Kuny si svůj revír značkují pomocí pachových žláz, které každému jedinci téhož pohlaví jednoznačně signalizují: „Obsazeno!“ Kolegové

a kolegyně normálně respektují pachové hranice a vzájemně se nechávají na pokoji. Protože je pod kapotou velmi útulně, navštěvuje „vaše“ kuna váš vůz pravidelně. Někdy si tam deponuje i trochu proviantu; jednou jsme třeba našli na baterii králičí nožku. Škody tyto návštěvy nicméně nezpůsobují. Situace je vážná, až když svoje auto přes noc necháte stát v cizích drážkách.

Potom se jiné kuny hromadně potloukají kolem a zkoumají cizí objekt, prohlédávají dutiny a zanechávají pachové stopy. Když se vrátíte na domovské teritorium, vaše „kmenová“ kuna je celá bez sebe. Musí totiž nutně vycházet z toho, že nějaký soukmenovec porušil veškerá pravidla hry a nepozván se roztrahuje v jejím oblíbeném prostoru. Jaká potupa! V návahu hněvu se pokouší odstranit veškeré stopy a postupuje vůči rivalům velmi agresivně. Měkké hadice jsou pro odreagování přesně to pravé, tentokrát nejde o jemné okusování, jako při průzkumu, nýbrž se zkrátka nekompromisně vyrvou. Jak děsivé zvířata zuří, se často pozná na izolační rohoži upevněné na vnitřní straně kapoty. Někdy na ní jsou jen škrábance, v případě našeho starého vozu Opel Vectra byl tento materiál na cáry. Kuna, zatímco tohle všechno páchala, zjevně ležela na zádech, nepřičteně kolem sebe tloukla a svými ostrými drápy vytrhávala celé kusy. Takzvané „autokuny“ zřejmě ani tolik nemilují automobily, jako nenávidí konkurenci. Jestliže se svým vozem parkujete každou noc na téměř místě, tak se nejspíš nic nestane.

K odstrašení zvířat existuje spousta tajných tipů. Pytlíčky s lidskými vlasy nebo WC kostky, zavěšené v motorovém prostoru, jsou prostředky účinné naneyvíš několik málo dní. Nějaký čas jsme to zkoušeli s pepřem, sypaným na motor. Ani to natrvalo nepomohlo, úspěch